

מתוך עדותו של צבי בכרך על הדילמה של משפחתו היהודית בגרמניה הנאצית:

היינו מעורים בכל מה שגרמני. למשל, אימא לא סבלה מילת יידיש בבית. גתה, שילר והכל, זה הכל [ידענו] בעל פה. [על] ביאליק אני בספק אם היא שמעה.

זה [היה] לב הבעיה של יהדות גרמניה, שהיא הייתה כל-כך מעורה בתוך החברה הגרמנית, שהמכה הנאצית באה עליה מבפנים. לא מבחוץ, כמו יהדות פולין שהכיבוש ירד עליהם, נחת עליהם. כאן איש לא נחת.

אני זוכר, [לאחר ליל הבדולח] אימא עמדה לבנה ובכתה: מה קרה? אני כן זוכר שהיא טלפנה לחברים לא יהודים. היו לה יותר חברים לא יהודים מאשר יהודים. שום תשובה. אף לא אחד.